

Ralph Larson

Megoldás az elkülönülés?

Fordító: Kovács László

Egyszóval nem. Nem akarunk nem megértőnek tűnni azon egyházi tagok sokaságával szemben, akik próbálnak belekapaszkodni történelmi hitünk tiszta elveibe, az ellenségeskedés ellenére is, amely bizonyos helyeken nyilvánul meg. Lehetséges, hogy ezt a problémát leginkább azok a szülők érzik, akik - néha hetente - azzal küzdenek, hogy megértessék gyermekeikkel mi igaz és mi hamis abból, amit szombat reggel tanultak. Még nagyobb kihívást jelent megmagyarázni a gyermekeknek, miért tolerálják a hibák tanítását a szombat reggeli tanításban.

Nem tagadhatjuk, hogy ez egy kétségbeesett, nehéz feladat, és együtt érzünk az egyház minden hűséges tagjával, aki bátran elkötelezi magát amellett, hogy az ijesztő eltérések ellenére belekapaszkodik az igazság oszlopaiba. Mégis el kell hinnünk a próféta lelkének biztosítását, hogy Isten irányítja a dolgokat. Ő bölcs módon tisztítja meg az egyházat, és hogy az egyháztól való elkülönülés nem a probléma megoldása, amelyet az Istenség jóváhagy. Jézus és követői nem hagyták el a zsidó egyházat, amíg végül ki nem toloncolták őket belőle. A zsidó vezetők között uralkodó általános hitehagyás ellenére, Jézus egyértelműen azt mondta a samáriai asszonynak a kútnál: *„az üdvösség a zsidók közül támadt”* (Jn 4:22).

Természetesen Jézus nem azt akarta megértetni a samáriai asszonnyal, hogy az üdvösség a hitehagyott zsidó vezetők által fog hozzá érkezni.

Inkább csak emlékeztette őt arra az igazságra, amelyet később Pál apostol így írt le: *„Mi előnye van akkor a zsidónak (...)? Minden tekintetben sok. Mindenekelőtt az, hogy az Isten rájuk bízta az ő beszédeit. De mi van akkor, ha némelyek nem hittek? Vajon azok hitetlensége nem teszi-e hiábavalóvá Isten hűségét? Semmiképpen sem. (...)*” (Róm 3:1-3)

Világos, hogy Isten utolsó figyelmeztető üzenetét a maradék egyházra bízta, a népre, amely nem utasította vissza megtartani *„Isten parancsolatait”* és *„Jézus hitét”* (Jel 12:17).

Ugyanolyan világos az is, hogy már előre figyelmeztetve lettünk, hogy a maradék egyház egyes tagjai hűtlennek és méltatlannak fognak bizonyulni a szent megbízatásuk iránt.

De vajon ez a hitehagyás *„hiábavalóvá teszi Isten hűségét”*? Biztosan nem! Az igazság kitart, és a maradék egyház egy része ki fog tartani mellette mozdulatlanul, nem becsapva, és bátran az ellenfelekkel szemben. Legteljesebb mértékig fogják tapasztalni a negatív hatásokra adott pozitív válaszokat, amelyek a bizonyágtételekben vannak megírva:

„Kiállni az igazságért és a feddhetetlenségért, amikor a többség elfelejt minket, megharcolni Úr harcait, amikor kevés a bajnok - ez lesz a mi próbánk. Ezekben a pillanatokban meleget kell gyűjtenünk mások hidegségéből, bátorságot gyávaságukból és hűséget az árulásukból.”
[1]

A csüggedés hatalmába keríthetne, ha előre nem ismertették volna velünk a nagy hitehagyás részleteit, mint ahogy Jézus ismertette tanítványaival második eljövételének történelmi eseményeit. Annak ellenére, hogy ezek az események a legkellemetlenebbek lesznek, Jézus azt mondta, hogy amikor ezek bekövetkeznek, *„nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeteket; mert elközelget a ti váltságtok.”* (Lk 21:28).

A próféta lelke leírja a nagy hitehagyás jellemzőit: (1) Változások a teológiánkban. (2) Változások az istentiszteletben. (3) Egy hamis, nagy, lelki ébredés. A teológiánk változásain kívül, arról is olvassuk, hogy *„gyorsan közelednek a megtévesztés és a zavar napjai (...) Fújni fog a tanításnak akármilyen szele.”* [2]

„Isten felébreszti népét. Ha más eszközök kudarcot vallanak, eretnokségek fognak megjelenni a nép között, amely megrostálja azt, elválasztva a konkolyt a búzától.” [3]

„A hitehagyás munkájának utolsó haladása előtt, a hitben zavar következik be (...) igazságot, igazság után rontanak meg.” [4]

„Még közöttünk is hamis tanítók lesznek, akik megtévesztő lelkek sátáni eredetű tanításaira fognak figyelni. Ezek a tanítók tanítványokat vonnak maguk után. Váratlanul közénk lopakodnak, hízog szavakat használva hamis és csábító kijelentéseket tesznek.” [5]

„Sokan felállnak a szószekeinkre, kezükben a hamis prófécia fáklyájával, amelyet Sátán pokoli fáklyájából gyújtottak meg.” [6]

„Miután az igazság elhangzott bizonyosságul minden népnek, (...) eltávolítják a mérföldköveket, és megkísérik ledönteni hitünk oszlopait. Sokkal nagyobb erőfeszítést fognak tenni, hogy felemeljék a hamis szombatot.” [7]

„Az ellenség hamis elméleteket fog hozni, mint például azt, hogy nincs szentély. Ez az egyik pont, ahol a hittől való eltávolodás tapasztalható lesz.” [8]

„Az ellenség mindent megtesz annak érdekében, hogy eltántorítsa a hívők bizalmát hitünk oszlopaiban, amelyek az örök igazság magas platformjára helyeztek minket, és amelyek megalapozták és jellegét kölcsönözték a munkánknak.” [9]

Ezeket a csodálatos jövendöléseket nem lehetőségként tárták elénk, hanem mint tényeket. Külön van kiemelve, hogy támadás éri a szombat és a szentély tanát. A legerősebb kijelentést az összes közül megtaláljuk a „Signs of the Times” -ban:

„Sátán kijelentette, hogy Ádám fiai és leányai nem tudják megtartani Isten törvényét, vádolva Istent bölcsesség és szeretet hiányával. Ha nem tudják megtartani a törvényt, akkor a törvényhozó hibás. Azok az emberek, akik Sátán ellenőrzése alatt állnak, ugyanazokat a vádakot ismétlik meg Isten ellen, feltételezve, hogy az ember nem tudja megtartani Isten törvényét.” [10]

Az istentiszteletben megjövendőlt változásokat úgy érthetjük meg a legjobban, ha Ellen White írásainak két fontos kijelentését összevetjük, egyiket a másikkal. Történelmi szempontból istentiszteleteink összhangban voltak a reformáció elveivel, ahol a hangsúlyt az Isten igéjének egyszerűségére és központosítására tették. Ezen felül ihletet útmutatást kaptunk a „Tanácsok a gyülekezeteknek” című könyvben, a „Viselkedés az Isten házában” című fejezetben.

Ebben a tíz oldalas cikkben tíz útmutatást találunk, amelyeket soha nem szabad szem elől téveszteni az istentisztelettel kapcsolatosan, nevezetesen a szent és a közönséges közötti különbséget. Azt olvassuk, hogy a hozzáállás, a szavak és a viselkedés, amely elfogadható egy világi helyen, nem elfogadható az imádatban.

„Ha az elménkben nem rögzülnek helyes gondolatok az igazi imádatról és tiszteletről, akkor egyre inkább hajlamosak leszünk egy szintre helyezni a szent és örökkévaló dolgokat a közönséges dolgokkal, ezért azok, akik az igazságot vallják, sértők lesznek az Isten számára és szégyen a vallásuk számára.” [11]

Isten prófétája híven figyelmeztetett minket, hogy eljön az idő, amikor elutasítják ezeket a tanácsokat, és sátáni befolyások nyilvánulnak meg bizonyos adventista tábori összejöveteleken, és istentiszteleteken. Arra buzdítjuk az olvasót, hogy alaposan tanulmányozza a „Szemelvények 2. kötet” első hatvan oldalát. Itt ismétlődnek a figyelmeztetések, hogyan tehetünk sikeresen különbséget a szent és közönséges dolgok között, valamint figyelmeztetések vannak az érzések, érzelmek és lelkesedések megengedésére a vallási gyakorlatokban.

„Egyesek számára a vallási gyakorlatok csupán kicsivel többet jelentenek, mint egy kellemes időtöltés. Amikor a lelkészek felkeltik az érzéseiket, azt gondolják, hogy nagy áldásban részesülnek. Egyesek azt gondolják, hogy nincsenek megáldva, ha érzéseik nincsenek felkeltve és stimulálva. A túlfűtöttséget keresik, és ha nem találják, azt feltételezik, hogy teljességgel tévednek, vagy mások tévednek teljesen.” [12]

Ezzel ellentétben az Isten prófétája arra buzdít, hogy *„beszédünkben, énekeinkben és minden más lelki gyakorlatunkban, meg kell mutatkozzon az a nyugalom, az az Isteni méltóság és szent félelem, amely lelkesíti Isten minden igazi gyermekét”*. [13]

Azt olvassuk, hogy egyesek gyűlölni fogják ezeket a tanácsokat. Isten prófétájának megmutatták, hogy *„azok a dolgok, amelyről írtad, hogy Indiana államban történtek meg, Isten megmutatta nekem, hogy a próbaidő lezárulása előtt, újra meg fognak történni. Mindenféle furcsa dolgok fognak történni. Kiáltások lesznek, dobokkal, zenével és tánccal. A racionális lények érzései annyira összezavarodnak, hogy többé már nem lehet rájuk számítani a helyes döntések hozatalában. Ezeket a Szentlélek munkájának fogják hívni.”* [14]

E kijelentés kontextusában világossá válik, hogy ezek a gonoszságok egyes istentiszteleteinken fognak megnyilvánulni, valamint a tábori összejöveteleinken.

Ugyanakkor hangsúlyozottan kiemeli, hogy Sátán rendkívül aktív lesz az érzések összezavarásában, amelyek megnyilvánulnak ezeken az istentiszteleteken, különösen a zene rossz alkalmazása által. Érdeemes megemlíteni, hogy nem szükséges, hogy valaki elmenjen egy spiritiszta összejövetelre, és megpróbáljon a halottakkal kommunikálni, hogy kapcsolatban lépjen Sátánnal és angyalaival. Figyelmeztetve lettünk, hogy ugyanezt el lehet érni, ha részt veszünk egy rosszul vezetett istentiszteleten.

Isten prófétája azt mondta, hogy azok, akiknek Sátán stimulálja az érzéseit a rosszul vezetett istentiszteleteken keresztül, össze fogják téveszteni Sátán befolyását a Szentlélek munkájával. Ez a megtévesztés a hitehagyás harmadik jellemzőihez vezet bennünket, nevezetesen egy rendkívüli hamis ébredéshez, amelyben nagyon sokan összetévesztik Sátánt a Szentlélekkel, bármennyire is szörnyűnek tűnik ez a dolog. „A Nagy küzdelem” című könyvben, azt olvassuk, hogy a minden idők valódi nagy ébredése röviddel az Úr eljövetele előtt lesz. De előtte valami különleges történik.

„A lelkek ellensége gátolni akarja ezt a munkát. Mielőtt ennek a munkának az ideje elérkezik, megkísérli megakadályozni egy hamisítvány létrehozásával. Azokban az egyházakban, amelyeket megtévesztő befolyása alá tud vonni, azt a látszatot kelti, hogy Isten különleges áldása árad ki rájuk. Nagy vallási érdeklődés látszatát kelti. Tömegek ujjongnak majd azon, hogy Isten csodálatos munkát végez értük; pedig ez a munka más lélektől származik. Sátán a vallás leple alatt próbálja meg befolyását a keresztény világra kiterjeszteni.” [15]

Ennek az idézetnek a kontextusa „A Nagy küzdelem” 27. fejezete, melynek címe „Újkori ébredések”. Ez a fejezet kiemeli a valódi ébredésnek különféle jellemzőit. Javasoljuk olvasóinknak, hogy alaposan tanulmányozzák ezt a fejezetet, a 38. fejezettel kapcsolatban, melynek címe: „Az utolsó figyelmeztetés”. Figyelembe véve az előttünk álló sötét valóságot, talán azt gondolnánk, hogy az Úr prófétája azt mondja az egyház sorsáról, hogy reménytelen, szétesik és eltűnik. De pont nem ezt mondja, hanem határozottan elutasítja.

„Tudom, hogy az Úr szereti az egyházát. Nem kell szervezetlenné lennie vagy független atomokra bontani. Ebbe nincs semmi következetesség; nincs semmi bizonyíték arra, hogy ez bekövetkezik.” [16]

Ezt az idézetet azonban az a felismerést követi, miszerint „a búza és a konkoly” mindig együtt lesz az egyházban, amíg Krisztus szét nem választja őket. Ezért azt a következtetést kell levonnunk, hogy bár lesz egy hitehagyás, amelyben a teológiai és istentiszteleti változások egy nagy hamis ébredésben csúcsosodnak ki, amely ezeket sőt milliókat söpör majd el egyházunkból, az egyház mégis fennmarad. Nincsen pontosítva milyen formában marad fent.

„Istennek van egy egyháza. Ez nem egy székesegyház, nem egy nemzeti intézmény, sem a különböző felekezetek; hanem azok az emberek, akik szeretik Istent és megtartják az Ő parancsolatait. „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Máté 18:20) Ott ahol Krisztus van jelen, még a legalázatosabbak és kevesek között, az Krisztus egyháza, mert csak az örökkévalóságban lakozó Magasságos és Szent jelenléte tud alapítani egy egyházat.” [17]

Amikor ezt a kijelentést az előző bizonyosság mellé helyezzük, hogy az egyház nem lesz osztva független atomokra, felismerjük, hogy egy kommunikáció lesz a kis csoportok és valamiféle szervezet között, máskülönben ezek szabad atomok lennének. Ez a szervezet nem lesz egy új szervezet, amely helyettesíteni fogja a régit. *„Most nem tudunk létrehozni egyetlen új szervezetet sem.” [18]*

Úgy tűnik, hogy ez a kijelentés azt állítja, hogy egy folyamatosság fog létezni a jelenlegi szervezetünk és ama szervezet formája között - bármilyen is legyen az -, amely fennmarad egészen a végig. Nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy Isten egyházának, bármilyen formája is lenne, nem szabad beletemetkeznie csak a saját dolgaiba és foglalatosságaiba. Jézus ígéréteinek nem az a célja, hogy jelenlétével megtiszteli a kis elszigetelt csoportokat.

Testvéreinkkel való együttműködésnek és gondoskodásnak mindig részét kell képeznie azok lelkületének, akik *„megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét”*. Ez a tény ismét bizonyítja egyfajta egyházi szervezet folytatását.

De ti azt kérdezitek: „Hát nem terjesztenek olyan dokumentumokat és könyveket, amelyek buzdítanak az egyháztól való elkülönülésre, és Ellen White idézeteit használják?”

Valóban léteznek! Láttam egy ilyen típusú könyvet, 81/2x11 inch volt a mérete, és legalább egy fél inch a vastagsága, tele prófétaág lelkének idézeteivel. De egy idézet sem állította, hogy eljön az idő, amikor a hívőknek el kell hagyniuk a Hetednap Adventista Egyházat. Az összes idézetet úgy értelmezték, mintha erre vonatkoznának.

Egy ilyen dokumentum felolvasásakor soha nem szabad szem elől téveszteni a kijelentés és az értelmezés közötti különbséget. A kijelentés elmondja nekünk, mire utalt az író és azt, amit mondott az író. Az értelmezés, valaki másnak a kísérlete megmondani nekünk mire utalt az író, de nem írta le. Ilyen módon az értelmezés képviseli az értelmező gondolkodását, nem pedig az író gondolatait. Ez továbbra is igaz, még akkor is, ha több száz vagy több ezer értelmezés is létezik. A számától függetlenül az értelmezés nem egyenlő egy kijelentéssel. A nulla szorzata ezerrel, szintén nulla.

Igaz, hogy Ellen White egy nagy hitehagyást jövendölt a Hetednapi Adventista Egyházban, amelyet „a megrázás idejének” nevez. Mégis az aggodalom, amely dominál ezekben az előrejelzésekben, az, hogy a szél elviszi a pelyvát, és hogy lesznek fényes csillagok, amelyek kialszanak.[19]

„Csoport, csoport után egyesül az ellenséggel.” [20] „Egy nagy sokaság fog elhagyni minket és egyesül az ellenséggel.” [21]

Hiába keresünk ezekben az előrejelzésekben valamilyen kijelentést, miszerint a hívőknek el kell hagyniuk az egyházat. Mindazáltal szükség lehet túlélési taktikákra!

Ellen White egyértelműen előre jelezte, hogy *„Az egyházban szétválások lesznek. Két csoport fejlődik ki.” [22]*

„Amikor a körülöttünk lévő problémák fokozódnak, mind a megosztottság, mind az egység nyilvánul meg sorainkban.” [23]

Ahogy a hitehagyó csoport egyre inkább intoleránssá, merészebbé és arrogánsá válik, azoknak, akik hűek akarnak maradni Istenhez és igazságához, komolyan kell keresniük Őt, és egymást, vigasztalni és erősíteni egymást.

Lehet, hogy külön kell találkozniuk, hogy tanuljanak és imádkozzanak, és esetleg tábori összejöveteleken kell összegyűlniük, ahol az igazság van felmagasztalva. Lehet, hogy el kell viselniük a kicsúfolást, az ellenségeskedést és a hamis vádakat.

Amióta Káin rátámadt Ábelre, a hitetlenek mindig üldözték azokat, akik hűek maradtak Istenhez. De Isten uralja a helyzetet. A pokol kapui nem diadalmaskodnak az egyházon, a nép felett, aki szereti Istent és megőrzi az Ő parancsolatait.

Nézzetek fel! Emeljétek fel a ti fejeteket! Mert elközelget a ti váltságtok!

Lábjegyzet

- [1] Ellen G. White, *Bizonyságtételek 5. kötet*
- [2] *Bizonyságtételek 5. kötet*
- [3] *Bizonyságtételek 5. kötet*
- [4] Ellen G. White, *Signs of the Times*, 1894. május 28.
- [5] *Review and Herald*, 1904. január 7.
- [6] *Bizonyságtételek prédikátoroknak*
- [7] *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, 7. kötet, 985 o.
- [8] Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*
- [9] *Szemelvények 2. kötet*
- [10] *Signs of the Times* 3. kötet, 264 o.
- [11] *Bizonyságtételek 5. kötet*
- [12] *Szemelvények 2. kötet*
- [13] *Szemelvények 2. kötet*
- [14] *Szemelvények 2. kötet*
- [15] Ellen G. White, *A nagy küzdelem*
- [16] *Szemelvények 2. kötet*
- [17] *The Upward Look*, 315 o.
- [18] *Szemelvények 2. kötet*
- [19] *Bizonyságtételek 5. kötet*
- [20] *Bizonyságtételek 8. kötet*

<https://adventizmusmegrazasa.hu/>

[21] Ellen G. White, *A nagy küzdelem*

[22] *Szemelvények* 2. kötet

[23] *Bizonyságtételek* 6. kötet